

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobců: **a) J. S.**, nar., **b) M. S.**, nar., **c) nezl. O. S.**, nar., **d) nezl. A. S.**, nar., **e) N. S.**, nar., **f) H. S.**, nar., všichni st. příslušnost Kosovo, zajištění v ZZC Bělá, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutím žalované č.j. KRPB-15188-16/ČJ-2015-060022-50A ze dne 20.1.2015, č.j. KRPB-15200-14/ČJ-2015-060022-50A ze dne 20.1.2015, č.j. KRPB-15140-16/ČJ-2015-060022-50A ze dne 20.1.2015, č.j. KRPB-15163-17/ČJ-2015-060022-50A ze dne 20.1.2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci, a), b) manželé a rodiče nezl. žalobců c), d) a žalobci e), f) rodiče žalobce a) se žalobou domáhají zrušení shora uvedených rozhodnutí, která napadli v celém rozsahu výroků, neboť žalovaná porušila § 2 odst. 2,3,4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, § 68 odst. 3, § 129 odst. 3, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 3,5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 28 Dublinského nařízení. Pokud jde o skutkový stav, žalobci v žalobě uvedli, že byli nuceni odejít z Kosova poté, co byl vypálen jejich podnik a ocitli se bez zdroje obživy. V zemi vládne bezpráví, nefunguje sociální systém, ocitli se v neúnosných sociálních podmínkách. Finance na cestu získali prodejem zbylého majetku. Po překročení srbsko-maďarské hranice se dobrovolně přihlásili maďarské policii, která je zaregistrovala jako žadatele o mezinárodní ochranu. Protože žalobce a) v minulosti žil

v Německu a německy mluví, od počátku měli v úmyslu požádat o azyl v této zemi, a proto se rozhodli z Maďarska vycestovat. V průběhu cesty byli zadrženi dne 20.1.2015 Policií ČR a následně KŘP Jihomoravského kraje dne 21.1.2015 vydalo rozhodnutí o zajištění žalobců a), b), e), f) podle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání podle Dublinského nařízení č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a doba zajištění žalobců byla stanovena na 80 dnů ode dne omezení osobní svobody a nezl. žalobci c), d) byli s rodiči umístěni v ZZC Bělá Jezová. Žalobkyně f) trpí srdeční arytmií, prodělala operaci srdce a stres způsobený zajištěním působí nepříznivě na její zdravotní stav.

V žalobě namítali, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem nezl. žalobců a mezinárodními závazky ČR, neboť jsou umístěni v uzavřeném polovězeňském prostředí a odvolali se na rozsudek NSS č.j. 7 As 103/2011-54 ze dne 30.9.2011, který dále citovali. Při omezení svobody rodičů nezletilých, správní orgán nepřihlédl k nejlepšímu zájmu jejich dětí. Správní orgán nezvažil, jestli není pro děti lepší alternativa jejich rodiče nezajistit. ČR je Výborem OSN pro práva dítěte kritizována za umísťování dětí do detenčních center pro cizince a vyzval ji k nápravě a následně zdůraznil, že osoby mladší 18-ti let by do detenčních zařízení pro cizince neměly být umísťovány vůbec.

Dále namítali, že správní orgán žalobce a), b), e), f) zajistil v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení, když byli zajištěni jenom na základě skutečnosti, že se na ně vztahuje toto nařízení. Tím vlastně každý žadatel o mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU, opustí-li toto území a vstoupí na území ČR, nachází se v ČR neoprávněně a lze ho zajistit podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což je v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení a v daných situacích by uvedené ustanovení zákona nemělo být přijímáno, ale aplikován pouze čl. 28 Nařízení. Správní orgán nesprávně posoudil existenci vážného nebezpečí útěku, protože samotná skutečnost, že opustili území Maďarska za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ještě neznamená, že v jejich případě existuje vážné nebezpečí útěku a že by se nepodrobili rozhodnutí o jejich předání do členského státu příslušného k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu. V rozhodnutích chybí individuální posouzení existence vážného nebezpečí útěku u jednotlivých žalobců. Správní orgán automaticky z jejich jednání usoudil, že nebudou vyčkávat dobrovolně na území ČR do doby skončení Dublinského řízení, čímž zneužil správní úvahy a příkladně uvádí, které situace potvrzují existenci vážného nebezpečí útěku. Konstatují, že podání žádosti v jiném členském státě EU a jeho následné opuštění nemůže být považováno za jednání, které by samo o sobě odůvodňovalo vážné nebezpečí útěku. Zajištění žalobců v ZZC je nepřiměřené k zájmu společnosti na jejich předání a k závažnosti jednání.

Zařízení není přizpůsobené pro žadatele o mezinárodní ochranu, absentuje soukromí pro rodiny a výrazně zasahuje do rodinného a soukromého života. U nezl. dětí není zaručen příznivý psychický a fyzický vývoj, stravování neodpovídá jejich věku. Uvedenou problematikou se zabýval i Evropský soud pro lidská práva v rozsudcích, které žalobci citují, který v nich odsoudil zajišťování rodin s dětmi v imigračních detencích.

Zajištění je nepřiměřené vzhledem ke zdravotnímu stavu žalobkyně f), neboť v zařízení je poskytována pouze urgentní lékařská péče, nemá k dispozici zdravotní péči adekvátní jejímu zdravotnímu stavu. Stres a nejistota přispívají ke zhoršení jejího zdravotního stavu. Správní orgán nezvažil přiměřenost zajištění žalobkyně f) vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu. Není dostatečně zjištěn skutkový stav a rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Zajištění neobstojí, protože lze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. V rámci této námítky žalobci mají na mysli možnost umístění do přijímacího střediska nebo do pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, která jsou uzavřená a osoby nemohou zařízení svévolně opustit a plní tím účel zajištění zabránění útěku, stejně jako umístění v ZZC Bělá – Jezová. Poněvadž u žalobců nebylo prokázáno vážné nebezpečí

útěku, bylo by jejich umístění v těchto zařízeních postačující. V této souvislosti poukazují na případ rodin s dětmi, které byly do přijímacího střediska přemístěny dne 23.12.2014 a následně pokračovalo řízení o jejich předání podle Dublinského nařízení v situaci, kdy jsou k dispozici jiné mírnější alternativy než je zajištění rodiny s nezletilými dětmi v prostředí imigrační detence, napadené rozhodnutí o zajištění neobstojí.

Žalobci navrhli soudu, aby napadená rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná napadenými rozhodnutími podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila žalobce a), b), e), f) za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovila na 80 dnů. V odůvodnění uvedla, že oznámení o zahájení správního řízení o povinnosti opustit území ČR bylo účastníkům řízení doručeno dne 20.1.2015. Při rozhodování o zajištění za účelem jejich předání policie vycházela z toho, že dne 20.1.2015 byli uvedeni cizinci s nezletilými dětmi kontrolováni českou policií jako cestující v mezinárodním vlaku jedoucího na trase Budapešť – Drážďany a předložili identifikační karty Kosova neoprávněující je ale k pobytu v ČR bez víza a šetřením bylo zjištěno, že nedisponují platným vízem, ani jiným oprávněním k pobytu na území ČR. Dalším šetřením bylo zjištěno, že jsou od 18.1.2015 žadatelé o azyl v Maďarsku, což potvrdila i maďarská policie. Uvedli dále, že cestovali z Kosova do Subotice, pak šli pěšky přes hranice s Maďarskem, kam vstoupili dne 17.1.2015, policii se sami přihlásili, protože děti byli z cesty unavené. Policisté je odvezli na stanici, vzali jim otisky prstů, dali jim podepsat nějaké protokoly, pak je odvezli na jinou policejní stanici, kde předali dokumenty a vysvětlili jim, že mají jít do uprchlického tábora, dali jim jízdenky a mapu. Oni však pokračovali vlakem rovnou do Budapešti, kde zakoupili jízdenky na vlak do Německa, nastoupili cestu vlakem, avšak v ČR je zadržela policie. Nejsou držiteli víza ani cestovního pasu či jiného oprávnění k pobytu do jiného členského státu EU, k odchodu z Kosova je donutily hrozná životní podmínky, prodali tam veškerý majetek, aby mohli cestovat do Evropy a pokud by věděli, že budou takové problémy, na cestu do Evropy s rodinou by se nevydali. Cílem měli Německo, protože je to bohatá země a žalobce a) tam již dva roky bydlel. V Maďarsku ani v ČR být nechťejí, chtěli jen projet do Německa. Že nesmí opustit území Maďarska žalobce a) věděl, cestu do Německa chtěli zkusit. Žalobce a) ví, že bez pasu a víza nelze cestovat. Správní orgán konstatoval, že nejméně dne 20.1.2015 na území ČR pobývali neoprávněně a jsou vedeni jako žadatelé o mezinárodní ochranu v Maďarsku, o níž nebylo rozhodnuto. To je důvod pro zahájení řízení podle Nařízení č. 604/2013, čl. 28. První bezpečnou zemí, kde požádali o mezinárodní ochranu, bylo Maďarsko, které je příslušnou zemí k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s Dublinským nařízením, a které je povinno je vzít zpět na své území.

Podle čl. 28 Nařízení lze zajistit osobu za účelem jejího přemístění, existuje-li vážné nebezpečí útěku. Na základě jednání cizinců shora uvedeného vážné nebezpečí útěku v tomto případě hrozilo, neboť cizinci v době, kdy opouštěli Kosovo, měli cíl cesty v Německu. To, že nehledali ochranu v podobě azylu v Maďarsku, je patrné z jejich následného jednání, kdy se nedostavili do uprchlického tábora, ale ihned pokračovali v cestě do cílové země, Německa. Za jeho dosažení nelegálně překročili vnější hranice EU, v Maďarsku, kde byli zadrženi a požádali o mezinárodní ochranu, nesetvali a pokračovali v cestě do Německa. Není zde proto záruka, že budou skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR předání do země příslušné k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu.

Správní orgán je povinen zvážit využití mírnějšího opatření a zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a po zhodnocení

popsaného skutkového stavu je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření neúčelná, neboť měli od počátku cesty zřejmý cíl a úmysl dostat se do Německa. Názor správního orgánu, že nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců je v souladu s judikaturou. Nelze očekávat, že budou dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby jejich předání, neboť jak vyplynulo z jejich výpovědi, nemají zájem setrvávat ani v Maďarsku, kde požádali o azyl a ani v ČR, kterou považovali za tranzitní zemi. Na území ČR se ocitli neoprávněně, nemají hlášený pobyt, zajištěno ubytování, nevlastní platný cestovní doklad a víza ke vstupu na území ČR.

Správní orgán se zabýval také tím, zda-li je předání potenciálně možné, zda nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizinců. Žalobci a), b), c), d) budou v zařízení umístěni společně jako rodina, které je přizpůsobeno pro pobyt rodin s nezl. dětmi, děti mají k dispozici centrum pro provozování volno časových aktivit, rodiče mají možnost využívat knihovnu, čajovnu, tělocvičnu, výtvarnou dílnu. Řízení o udělení azylu je vedeno v Maďarsku, které je bezpečnou zemí dodržující právní předpisy ochraňující uprchlíky.

Doba zajištění 80 dnů byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání, kdy správní orgán zohlednil lhůty uvedené v Nařízení č. 604/2013, tj. 30 dnů, ve kterých se má podat žádost o přemístění, žádaná smluvní strana má 14 dnů na odpověď a ČR poté dobu 6-ti týdnů na doručení rozhodnutí o přemístění a realizaci předání, přičemž cizinec má 15-ti denní lhůtu od doručení rozhodnutí pro podání žaloby proti rozhodnutí o přemístění a ve lhůtách musí dojít k překladu písemností žádající strany a odpovědi na žádost. Lhůta 80 dnů je tak odpovídající. Správní orgán také vycházel ze své praxe v obdobných případech, kdy v této době bylo předání realizováno a nebylo nutno zajištění prodlužovat. Samozřejmě doba zajištění bude zkrácena, bude-li realizace předání uskutečněna v kratší lhůtě.

V tomto projednávaném případě byli cizinci zbaveni osobní svobody na základě zákona o pobytu cizinců, který danou problematiku upravuje. Ust. § 129 odst. 1 zákona ukládá policii povinnost cizince zajistit, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území za účelem jeho předání. Napadená rozhodnutí správní orgán vydal v souladu s právními předpisy při splnění všech podmínek v nich uvedených.

Žalovaná ve vyjádření k jednotlivým žalobním bodům uvedla následující. Pokud se týká námitky, že umístění žalobců c), d) je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte a mezinárodními závazky ČR, správní orgán zdůrazňuje, že žalobci c), d) nebyli zajištěni, ale podle § 140 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v zařízení ubytováni. Tímto postupem nejsou nezl. děti omezeny na svobodě, což vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 30.9.2011, č.j. 7 As 103/2011-54. Ponechání nezletilých mimo zařízení s ohledem na jejich věk a to, že na území ČR nemají příbuzného ani jinou vhodnou osobu, je zcela nemožné. Argumentace rozsudkem ESLP je v posuzované věci nepřiléhavé, nezl. žalobci jsou ubytováni ve střeženém objektu, který však mohou se souhlasem svých zákonných zástupců kdykoliv opustit. Zařízení je dostatečně přizpůsobeno pro pobyt nezl. dětí, rodiny mají samostatný pokoj s vlastním sociálním zařízením a jídelním koutem. Ubytovaní nezl. žalobců v zařízení je nejlepším možným řešením a odpovídá nejlepším zájmům dětí, jak je uvedeno v čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a stejný názor zastává NSS ve svém rozsudku ze dne 24.7.2014, č.j. 4 Azs 115/2014-37, který žalovaný cituje, stejně tak zajištění nezl. osoby připouští rozsudek NSS ze dne 30.9.2011, č.j. 7 As 103/2011-54, v němž se konstatuje, že zájem dítěte je při posuzování zajištění jeho rodičů sice předním hlediskem, nikoliv však jediným. Dospěl-li správní orgán k jednoznačnému závěru, že pro vážné nebezpečí útěku je vyloučeno použití některého z mírnějších opatření, nezbylo než rozhodnout o zajištění zletilých žalobců a umístění do zařízení a v souladu nejlepším zájmem nezl. dětí tyto s nimi v zařízení společně

ubytovat. Kritika ČR uvedená ve zprávách Výboru OSN cílí na zajišťování nezl. osob, v tomto případě však nezl. žalobci nebyli a nejsou omezeni na osobní svobodě, ale jsou v zařízení ubytováni. Argumentace zprávami je nepřiléhavá.

Žalovaný nesouhlasí, že zajištění bylo uskutečněno v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení, neboť dospěl k jednoznačnému závěru, že je dáno vážné nebezpečí útěku a uložení některého z mírnějších prostředků vymezených v § 123b je vyloučeno vzhledem ke zjištěným skutkovým okolnostem, které v rozhodnutí rozvedl. Při posuzování vážného nebezpečí útěku žalovaný vycházel ze skutečností uvedených samotnými cizinci a z toho, že cílem cesty bylo Německo. V Maďarsku, kde požádali o azyl, se nezdrželi a pokračovali ihned v cestě do Drážďan, takže cílem cesty nebylo Maďarsko či ČR. Žalovaný toto vzal v potaz a neměl nejmenší důvod se domnívat, že by se žalobci vrátili dobrovolně do Maďarska, ani že by setrvali v ČR. Všechny okolnosti zajištění byly pečlivě zváženy v jednoznačném závěr, že budou na útěku do Německa.

Odkaz na doporučení UNHCR a rozsudky Evropského soudu pro lidská práva NSS ve svém rozsudku č.j. 4 Azs 115/2014-37 označil za nepřipadné, neboť se týkaly zařízení, kde nebyly vytvořeny podmínky pro pobyt dětí a tato argumentace je nepřiléhavá. Pokud se týká doporučení UNHCR žalovaný konstatuje, že nezl. žalobci c), d) nebyli a nejsou omezeni na svobodě, jsou pouze ubytováni.

Námítka, že zajištění žalobkyně f) je nepřiměřené vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu není důvodná, neboť byla před umístěním do policejní cely podrobena preventivnímu lékařskému vyšetření v nemocnici a z lékařského nálezu je zřejmé, že v době omezení osobní svobody neměla zdravotní potíže a byla schopna umístění v cele krátkodobého zadržení. Správní orgán tak neměl důvod se domnívat, že by nebyla schopna umístění v zařízení, při zdravotních potížích je lékařská péče poskytnuta přímo v zařízení či by mohla být, pokud by to zdravotní sta vyžadoval hospitalizována ve speciálním zdravotním zařízení.

V právním řádu ČR jsou jiné alternativy k zajištění dle zákona o pobytu cizinců uvedeny v § 123b zákona o pobytu cizinců, které žalovaný zvažoval a které jsou v tomto ustanovení jasně vymezeny. Žalovaný se proto neztotožňuje s názorem žalobců, že měl zvažovat i jiná v zákoně o pobytu cizinců neuvedená mírnější opatření. Žalovaný svůj postup považuje za souladný s rozsudkem NSS č.j. 2 Azs 57/2014-28.

Rodiny, které byly koncem roku 2014 umístěny do přijímacího střediska, tam byly umístěny na základě sdělení, že maďarská strana dočasně pozastavila přebírání dublinských transferů na jejich území, a proto v souladu s ust. § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců v reakci na uvedenou informaci bylo u cizinců čekajících na přemístění do Maďarska omezení osobní svobody neprodleně ukončeno, neboť zanikl důvod. Na základě toho MV ČR rozhodlo, že rodinám cizinců s malými dětmi poskytne z důvodu humanitárních dočasné ubytování v přijímacím středisku. Že žalovaný není kompetentní rozhodovat o umístění cizinců v pobytových střediscích pro žadatele o mezinárodní ochranu, se tímto nic nezměnilo. Nyní je předání do Maďarska zcela reálné, neboť od 21.1.2015 opět začala maďarská strana dublinské transfery přebírat.

Zvláštní opatření podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců lze uložit jen v případě, že to neohrozí výkon správního vyhoštění, tj. zde výkon přemístění žalobců do Maďarska dle Dublinského nařízení, ale v jejich případě by reálné ohrožení výkonu bylo. K této otázce vyslovil právní názor NSS v rozsudku ze dne 15.7.2011, č.j. 7 As 76/2011-50. U žalobců hrozilo vážné nebezpečí útěku do Německa a uložení zvláštního opatření by v jejich případě vedlo k reálnému ohrožení výkonu přemístění do Maďarska a v případě žalobců tak nebyly naplněny zákonné předpoklady pro uložení některé z alternativ k zajištění.

Žalovaná navrhl zamítnutí žaloby.

Pokud se týká skutkových okolností zjištěných v dané věci žalovaným, ty nebyly žalobci rozporovány, a tudíž je dané, že odjeli z Kosova, přes Srbsko do Maďarska, kde podali žádost o mezinárodní ochranu, ač od počátku měli v úmyslu požádat o mezinárodní ochranu v Německu, zejména, když žalobce a) v minulosti žil v Německu a německý jazyk ovládá. Nevyčkali rozhodnutí o mezinárodní ochraně, nedostavili se do tábora pro žadatele o mezinárodní ochranu, ale ihned pokračovali v cestě vlakem z Budapešti do Německa a dne 19.1.2015 byli v ČR zadrženi a zajištěni Policií ČR.

Pokud se týká námitky, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem nezl. dětí, není tato důvodná a soud se znovu, jako i v jiných předchozích věcí, vrací k tomu, že nezl. děti nebyly zajištěny, ale v zařízení pro zajištění cizinců pobývají na základě ust. § 140 zákona o pobytu cizinců a je nutno odmítnout tvrzení, že byly zbaveny osobní svobody. Vzhledem k jejich věku a absenci příbuzných v ČR je nemožné jejich ponechání mimo zařízení, které je přizpůsobeno pro pobyt nezl. dětí. Jejich ubytování je nejlepším možným řešením a odpovídá jejich nejlepšímu zájmu, jak stanoví čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, k čemuž dospěl i NSS ve svém rozsudku ze dne 24.7.2014, č.j. 4 Azs 115/2014-37. Zajištění rodičů nezletilých dětí připouští i judikatura NSS, jsou-li splněna kritéria čl. 8 odst. 2 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Umístěním nezletilých s rodiči nedošlo k zásahu do jejich rodinného a soukromého života, a proto zvážen, jestli pro děti není lepší alternativa rodiče nezajistit, nejsou splněny podmínky, neboť zájem dítěte není jediným, byť předním hlediskem před jiným. Pokud se týká zpráv výboru OSN, nezl. děti nebyly a nejsou omezeny na osobní svobodě, ale jsou v zařízení ubytovány a samozřejmě mohou zařízení se souhlasem rodičů kdykoliv opustit. Argumentace těmito zprávami je nepřiléhavá. NSS vyslovil názor k ubytování nezl. dětí v zařízení ve svém rozsudku ze dne 24.7.2014, č.j. 4 Azs 115/2014-37 a rozhodující soud se s tímto názorem plně ztotožňuje. Správní orgán při rozhodování o zajištění rodičů nezletilých zhodnotil všechny okolnosti v době rozhodování a dospěl k závěru, že jejich zajištění je důvodné a byli to především oni, kteří se chovali tak, že svým jednáním nezletilým dětem připravili nelehkou životní situaci, ve které se nachází.

Žalovaná se neztotožňuje s tím, že k zajištění došlo v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení. S tímto stanoviskem soud souhlasí. Žalobci a), b), e), f) byli zajištěni po jednoznačném závěru daného vážného nebezpečí útěku a z toho důvodu nemožného uložení některého z mírnějších prostředků v § 123b odst. 1 písm. a), b) zákona o pobytu cizinců, které je tak vyloučeno. Žalobci nebyli zajištěni pouze z důvodu, že se na ně vztahuje Dublinské nařízení, ale z jejich vysvětlení je zřejmé, že z Kosova vycestovali s cílem dojet do Německa, kde hodlali požádat o mezinárodní ochranu, a tudíž cílem jejich cesty nebylo Maďarsko ani ČR, ale Německo. Tvrzený cíl cesty žalobců přesvědčil žalovanou v tom, že azyl nechtějí získat v Maďarsku, ale v Německu, z čehož vyplývá i závěr, že se nevrátí dobrovolně do Maďarska, či že by dobrovolně do skončení řízení setrvali v ČR. Žalovaná zvažila všechny relevantní okolnosti, nepřekročila meze správního uvážení, ale svoji pravomoc realizovala způsobem, který odpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Zařízení pro zajištění cizinců je určeno pro důvod uvedený v § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. pro umístění cizinců zajištěných za účelem správního vyhoštění, za účelem vycestování a za účelem předání nebo průvozu. Není určeno pro umístění žadatelů o mezinárodní ochranu a těmi žalobci na území ČR ani nejsou. Pokud pobyt v zařízení žalobců nevyhovuje, k této situaci nemuselo dojít, kdyby realizovali pobyt v objektu určeném pro žadatele o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Cílem dublinského řízení není navrácení cizince do domovského státu.

Pokud se týká odkazu na doporučení UNHCR ve vztahu k nelz. dítěti soud opětovně konstatuje, že nezl. děti nebyly žádným rozhodnutím omezeny na svobodě. Námitku, že bylo

Lze v případě žalobců použít i jiná mírnější donucovací opatření dle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců soud neshledal důvodnou, neboť žalovaná při posuzování užití těchto mírnějších donucovacích opatření je vázána zákonem o pobytu cizinců, který jiná opatření neupravuje, a proto je žalovaná nemůže ani nařídit. Zákon o pobytu cizinců rovněž neumožňuje umístit zajištěné cizince do přijímacího střediska nebo pobytového střediska žadatelů o mezinárodní ochranu, neboť rozhodujícím správnímu orgánu tuto možnost zákon v žádném ustanovení nenabízí. Příklad propuštěných cizinců s nezl. dětmi ze zajištění a jejich umístění do přijímacích a pobytových středisek žadatelů o mezinárodní ochranu v prosinci 2014 byl výjimečný z důvodu, že druhá strana dublinského řízení dočasně pozastavila přebírání dublinských transferů, což však obnovila dne 21.1.2015. Soudu je z rozhodovací činnosti známo, že rodiny s nezl. dětmi tehdy umístěné v pobytových střediscích do tří dnů po tomto umístění tato střediska svévolně opustily. I toto nepřímo prokazuje, že pro uložení zvláštních opatření v případě cizinců z Kosova, kteří mají za cíl získat pobyt či mezinárodní ochranu v Německu, hrozí vždy vážné nebezpečí útěku do Německa. Podmínky pro uložení zvláštního opatření v jejich případě nejsou splněny kumulativně, i u žalobců hrozí vážné nebezpečí útěku do Německa.

Ze shora uvedeného vyplývá, že žádná z žalobních námitek po posouzení soudem není důvodná a soud proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. února 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová